

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De probatione veri amatoris. VI

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

in laude tua anima mea iubilans ex amore. Amem te, plusquam me; nec me, nisi propter te; & omnes in te, qui verè amant te, sicut iubet lex amoris lucens ex te.

1. Cor. 13.

7. Est amor velox, sincerus, pius, iucundus, & amœnus; fortis, patiens, fidelis, prudens, longanimis, virilis, & seipsum nunquam quarens. Vbi enim seipsum aliquis querit, ibi ab amore cadit. Est amor circumspectus, humilis, & rectus: non mollis, non leuis, nec vanis intendens rebus; sobrius, castus, stabilis, quietus, & in cunctis sensibus custoditus. Est amor subiectus & obediens Prælati, sibi vilis & despectus, Deo deuotus & gratificus, fidens & sperans semper in eo, etiam cum sibi non sapit Deus; quia sine dolore, non viuitur in amore.

1. Cor. 10. &
Phil. 2.

Roman. 8.

8. Qui non est paratus omnia pati, & ad voluntatem stare dilecti, non est dignus amator appellari. Oportet amantem omnia dura & amara propter dilectum libenter amplecti, nec ob contraria accidentia ab eo desecti.

CAPVT VI.

De probatione veri amatoris.

1. **F**ILI, nō es adhuc fortis & prudens amator. Quare Domine! Quia propter modicam contrarietatem deficis à cœptis, & nimis auidè consolationem quaris. Fortis amator stat in tentationibus, nec callidis credit persuasionibus inimici. Sicut ei in prosperis placeo, ita nec in aduersis displiceo.

Phil. 4.

2. Prudens amator, nō tam donum amantis considerat, quàm dantis amorem. Affectum potiùs attendit, quàm censum, & infra dilectum omnia data ponit. Nobilis amator non quiescit in dono, sed in me super omne donum. Non est ideo totum perditum, si quandoque minùs bene de me vel de sanctis meis sentis, quàm velles. Affectus ille bonus & dulcis, quem interdum percipis, effectus gratiæ præsentis est, & quidam prægustus patriæ caelestis. Super quo non nimum innitendum, quia vadit & venit. Certare autem aduersus incidentes malos motus animi, suggestionemq; spernere diaboli, insigne est virtutis & magni meriti.

Matth. 4.

3. Non ergo te conturbent alienæ phantasiæ, de quacunque materia ingesta. Forte serua propositum, & intentionem rectam ad Deum. Nec est illusio, quòd aliquando in excelsum subito raperis, & statim ad solitas ineptias cordis reuerteris. Illas enim inuitè magis pateris, quàm agis, & quàm diu displicent & reniteris, meritum est, & non perditio.

4. Scito, quòd antiquus inimicus omnino nititur impedire desiderium tuum in bono, & ab omni deuoto exercitio euacuare, à sanctorum scilicet cultu, à pia passionis meæ memoria, à peccatorum

corum vtili recordatione, à proprij cordis custodia, & à firmo proposito proficiendi in virtute. Multas malas cogitationes ingerit, vt tædium tibi faciat & horrorem; vt ab oratione reuocet, & sacra lectione. Displicet ipsi humilis confessio; & si posset, à cõmunionem cessare faceret. Non credas ei, neq; cures illum, licet sæpius tibi deceptionis tetenderit laqueos. Ipsi imputa, cùm mala inserit & immunda. Dicit illi; Vade immunde spiritus, erubescere miser: valde immundus es tu, qui talia in fers auribus meis. Discede à me seductor pessime, non habebis in me partem illam; sed Iesus tecum erit tanquam bellator fortis, & tu stabis confusus. Malo mori, & omnem pœnam subire, quàm tibi consentire. Tace & obmutescere, non audiam te amplius, licet plures mihi moliaris molestias. Dominus illuminatio mea & salus mea, quem timebo? Si consistant aduersum me castra, nõ timebit cor meum. Dominus adiutor meus, & redemptor meus.

Matth. 4.
& 16.

3. Certa tanquam miles bonus; & si interdum ex fragilitate corruis, resume vires fortiores prioribus, confidens de ampliori gratia mea; & multum præcaue à vana complacentia & superbia. Propter hoc multi in errorem ducuntur, & in cæcitatem penè incurabilem quandoq; labuntur. Sit tibi in cautelam & perpetuam humilitatem, ruina hæc superbiorum de se stultè præsumentium.

CAPVT VII.

De occultanda gratia, sub humilitatis custodia.

Illi, vtilius est tibi & securius, deuotionis gratiam abscondere, nec in altum te efferre, nec multum inde loqui, neque multum ponderare; sed magis temetipsum despiciere, & tanquam indigno datam timere. Non est huic affectioni tenacius inhaerendum, quæ citius potest mutari in contrarium. Cogita in gratia, quàm miser & inops esse soles sine gratia. Nec est in eo tantum spiritualis vitæ profectus, cùm consolationis habueris gratiam: sed quum humiliter & abnegatè patienterque tuleris eius subtractionem: ita quod tunc ab orationis studio non torpeas, nec reliqua opera tua ex vsu facienda, omnino dilabi permittas; sed sicut melius potueris & intellexeris, libenter quod in te est, facias; nec propter ariditatem, seu anxietatem mentis, quam sentis te totaliter negligas.

2. Multi enim sunt, qui cùm non bene eis successerit, statim impatientes sunt aut desides. Non enim semper est in potestate hominis via eius; sed Dei est dare & consolari, quando vult, & quantum vult, & cui vult; sicut sibi placuerit & non amplius. Quidam incauti, propter deuotionis gratiam seipsos destruxerunt; quia plus agere voluerunt, quam potuerunt, non pensantes suam

Hier. 16.
Rom. 9.

A 2

par